

Petr PRÁŠEK

LE DEVENIR-AUTRE DE L'EXISTENCE

Essai sur la phénoménologie contemporaine

Thèse de doctorat / Disertační práce

Posudek školitele

Mgr. Petr Prášek započal svá studia na Fakultě humanitních studií FHS a v magisterském studiu pokračoval na Ústavu filosofie a religionistiky FF UK. Zakončil je magisterskou prací o Deleuzově filosofii, která byla vzápětí publikována v nakladatelství Karolinum (řada Současné myšlení). Doktorské studium formou *en cotutelle* absolvoval jednak na universitě Paris I Panthéon-Sorbonne (vedoucí Renaud Barbaras), jednak na Ústavu filosofie a religionistiky FF UK. Výsledek, který předkládá, je disertace *Le devenir-autre de l'existence*. Zde podle mého soudu platí totéž, co vyplývá již ze strohého popisu průběhu jeho studia: Petr Prášek neustále projevuje své velké nadání pro filosofickou práci.

Třebaže bych jako školitel neměl disertaci posuzovat, nemohu se alespoň nezmínit o její náročnosti a významu. Petr Prášek se svou disertací řadí k těm, kdo vycházejíce z klasické fenomenologie navazují na Husserla jeho (často radikálním) přesahováním. Ale Prášková práce o „stávání se jiným“ je i zde originální, a to zejména svou vnitřní motivací neboli snahou o určení podmínek možnosti fenomenologické etiky

Deleuzovská formulace „být hoden toho, co se nám přihází“, která je klíčem, však vyžaduje nejen revizi pojmu subjektivity. „Stávání se jiným“ je cosi, co je nutné vzít do úvahy právě proto, že je nezbytným předpokladem pro sobě-porozumění toho, kdo jedná ve světě, jehož smysl lze odečítat pouze z non-objektivního přesahování fenomenality přes fenomén. Tímto směrem se sice ocitáme daleko za intencionální korelací a eidetikou, avšak – jak právě velmi přesvědčivě Petr Prášek ukazuje – skutečně se vrátíme „k věcem samým“, k dění a jevení. A je možné znovu se zamyslet třeba nad Husserlovým pojmem „krize“, avšak tak, že budeme tematizovat vztah člověka k události a k setkávání s ní v praktickém životě. Nejde o to identifikovat ji, nýbrž rozpoznat ji tím, že v ní spatříme nové možnosti, které před námi otevírá.

Každému, kdo se začte do Práškovy disertace, bude hned zřejmá jeho znalost současného myšlení a jeho širšího kontextu (první odstavec práce, který naznačuje meze Husserlovy analýzy vnitřního vědomí času, by mohl být i vstupem do Alfreda N. Whiteheada a jeho filosofie organismu). Nebyla by možná bez možnosti věnovat se práci na pařížské universitě v kontaktu s těmi, jejichž myšlením se zabývá. Proto můj dík patří především Renaudovi Barbarasovi, pod jehož vedením vznikla nepochybně mimořádná a publikovatelná práce.

5. VIII. 2019